

ÉPILOGUS: VÁGTÁBAN A VÉG FELÉ

1999. AUGUSZTUS 12.

*Az életemben már semmi sem marad jelentéktelen. Habár úgy indult, egyáltalán nem úgy végződött.
A dolgok a kiugró edzésemen kezdtek rosszra fordulni.*

A mai napon...

*Ma elmentem edzésre, mint mindig. Az egyetlen valódi különbség az volt, hogy amikor a szabad
küzdelem részhez értünk, a szifu úgy döntött, hogy lehetnék vele párban. Ez volt az első, hogy ilyen
történt. Minden rendben is ment – megszokott fogások, először lassan, majd amikor már
bemelegedtünk, gyorsabban. Aztán nem védtem egy ütést, és PUFF! Bele a képembe. Seggel a
szőnyegen értem földet, az orromat fogva. Beletelt vágy neqyedóráká, míg a vérzés elállt. Tökéletesnek éreztem magam.
A gyakorlat jellegzetes, ugyanakkor igen kellemetlen része volt ez: kihaqytam a védést, azt, amelyket az elmúlt tíz
percen véqig gyakoroltam. Amikor elállt a vérzés, a szifu meqkért, hogy váqjunk bele újra.*

Aztán elkezdtüq, először lassan, aztán tempósabban. És úgy éreztem, meqint meq fog történni.

Az ökle egyenesen az arcom felé tartott...

*Aztán meqállt, épp az orrom heqyénél. Az ökle csak úgy meqállt, kiújított karral, tökéletes állásban és valahogy
nem sikerült képen váqni a teljes gyorsasáqával. Ami még különöselt, a szifu ábrázata igen zavarodott volt.*

Edzés után meqkért, hogy holnap látoqassam meq, és menjek el egy különleges edzésre.

Foqalmam sem volt róla, hogy olyanunk is van.

1999. AUGUSZTUS 13.

*A mai nap igen furcsa volt, legalábbis azt lehet rá mondani. Szerintem a szifunál elmentek otthonról – teljesen
bedülizett. Egyedül engem szemelt ki a különleges edzésre. Egyetlen formát sem csináltunk, sőt le sem meqítattüq.
Csak beszélgetni akart. Kérdeqetett az életmről, a qyerekoromban történtekeéről. Hogy volt-e képzetelebeli barátom?*

Voltak-e gondjaim a suliban? Akartam-e, hogy ha felnövök, más legyen belőlem, mint egy nappali műszakos céges alkalmazott?

Az egész beszélgetés elég furcsa volt. A szifu a világegyetem működésével kapcsolatosan folytatta, és hogy mennyire csak egy töredékét látjuk. Magyarozott a csiről, az életenergiáról, spiritualizmusról és tudatosságról – mindenről, amit elvárhatasz egy idős és egy kicsit furcsa mestertől. A tradicionális gyakorlatokat értettem; láttam embereket, akik csodálatos dolgokat műveltek, amit nem lehetett mással magyarázni, mint speciális harcművészeti felkészítéssel. De... sárkányok és fénnyek meg drótok nélkül szállósó harcművészek? A gondolat, hogy azokat a chambara űrást a keleti mozikban valódi emberek csinálták? Azt értem, hogy rengeteg filozófia van a fejlett harcművészet mögött. De ez mögött van. A szifu mosolyogva folytatta azzal, hogy az összes képzeletbeli világ összegeként létezik és mindez valóságos. Persze, több van odakinn, mint amit látunk vagy fel tudunk fogni, de... mégsem. Szerintem legközelebb nem jövök ide vissza. Egy ideig még a valós életemmel kell törődniem.

1999. AUGUSZTUS 16.

Később egy kicsit még különösebbé váltak a dolgok. Mind apróságok, de valahogy most már csak azokat veszem észre. Szerintem ezek gyökere nem korábbi események közt keresendő.

Nemcsak az életem vált pokollá. Tényleg különös: így az egész együttvéve, és némelyiket túl furcsa lenne megmagyarázni. Például, hogy a barátaim miért nem hűnek többé.

Vagy a munkám – elfelejtették, hogy be sem mentem. Két év után az ember azt hinné, csak emlékeznek, hogy mindig is ott dolgoztam. Janet és én folyton összekaptunk, és nem értem miért. Hirtelenjében, mindent, amit teszek, ellenszenvesnek ítélt és pokolian felhosszantja. Soha nem voltunk még ilyenek azelőtt. SÓHA. Mi az ördög folyik itt? Az egész világ szétesik körülöttem. És nem számít, mit teszek, ez csak egyre rosszabb lesz.

1999. AUGUSZTUS 20.

Talán, de csak talán, a szifunak igaza volt. Azt hiszem, vissza kell mennem holnap, hogy beszéljek vele.

Csináltam ma valamit, és ez egy kicsit – nos, nagyon – összezavart és megijesztett. Négy fickó próbált meg ránugranálni és kirabolni munkából hazamenet. Természetesen megrémültem, de megpróbáltam észnél maradni. Úgy értem, főként ezért kezdtem el kung fu-ra járni! Veszélyes a város, annyi szent. De minden megváltozott, amikor futás helyett inkább maradtam. Olyan volt, mintha tudtam volna, mit fognak tenni – pontosan. Tudtam, merre akarnak mozdulni, ki fog először mozdulni, mit terveznek; majdhogynem ösztönösen. Persze megtanultam olvasni a testbeszédből, helyzetekből és érezhető támadásokból, de nem így! Minden annyira könnyen ment. Másodpercek leforgása alatt már hárman a földön voltak. Hozzá kell tennem, hogy valamilyen szinten majdhogynem mulattatott. A küzdelem szürreális volt – pontosan tudtam, mit teyek, tudtam, mikor kell kitérni a támadásaik elől és hogy hogyan üzenozzam azokat.

Négyből hármat letépertem anélkül, hogy belegondoltam volna, mit is teszek, hogyan mozdulok, vagy hogy miért nem futottam el, adtam oda a tárcámat vagy huzyoztam be, amikor a tapon lévő fickó fejevert szegezett rám. Azon a ponton tudtam, hogy halott vagyok. Bár, amikor azt mondom, tudtam, intellektuális szinten értettem – nem úgy éreztem, hanem megéreztem a társai céljait és terheit.

Aquam racionális fele azt mondta: „Most le fognak löni”, és testem reflexből cselekedett. Egy szót sem szóltam, ahogy felemelte a pisztolyt és meghúzta a ravaszt. Tudtam, hogy biztosan meg akar ölni, meg hogy még egy világtalan lövés sem hibázná el ilyen távolságról. De nem talált el; leugroztam, oldalra léptem és közelebb jutottam hozzá. Csak egyszer ütöttem meg – csupán egyetlen egyszer – mégis jó hat méterre repült hátra.

HAT MÉTERRE.

Nem üthettem meg ilyen erősen. Elég kemény volt, hogy ellökje őt olyan másfél méterre, de nem ilyen messze! Senki sem képes ekkorát ütni! Nekem mindenesetre sikerült; csak beleptem, lehajoltam, ütöttem és vége is volt. Na ekkor eredtem futásnak. Azt hiszem, jobban megijedtem attól, ami történt, mint az a rabló. A földre lecsaklottam, felnyögtem és erőlködtem. Felötölt bennem, hogy valami nagyon nincs rendjén és az egész belőlem indult ki.

Mi folyik itt?

Tényleg elhajoltam a golyó elől?

1999. AUGUSZTUS 22.

Janet ma elhagyott. Azt mondja, hogy már rám sem ismer. Hát ezt meg hogy a fenéke értem? Ugyanaz a srác vagyok, aki mindig is voltam. Ugyanazokat teszem, ugyanazokat a kajákat imádom, ugyanazokon a vicceken nevetek és ugyanazokra a filmekre megyek el moziba. De valahogy most idegen lettem? És ami még rosszabb, a üdöstéka azt mondja, elvesztette az adataimat. A cég azt mondja, hogy nem dolgozom nekik és az egyenlegem sem tudtam lekérdezni. Egész nap ezeket kellett tisztáznom. Úgy tűnik, a mai nem az én napom.

1999. SZEPTEMBER 6.

Időzárán megpróbálhatnám nyilvántartani ezeket a dolgokat. Minden irakóságosabbnak tűnik, ha papíron van. Visszanézem a naplómra, és képtelen vagyok megérteni a hitetlenségemet az életemen eluralkodó káosszal kapcsolatban, ugyanakkor, még mindig kevereg körülöttem a világ. Nem tudom, hogy alakulnak majd a dolgaim, de a naplóm leginkább olyanokra emlékeztetett, amik túl szürreálisak ahhoz, hogy pontosan emlékezzem rájuk. Saját emlékeim is fantasztikusnak tünnek, amíg vissza nem gondoltam, és be nem láttam, hogy tényleg megtörténtek.

Sokat beszélgettem a szifival. Igaza volt. Cseppet sem úgy állt a helyzet, mint gondoltam. Azt mondja, eddig szenderegtem, s most felébredtem. Most már nincs más választásom, mint hinni neki. Annyi mindent tanultam, de nem tudom szavakba önteni. Le akarom ide írni, de nem tudom, hogyan magyarázzam el ezeket az érzéseket és tapasztalásokat. Az egész világ megnyílt előttem. Fájdalmas élmény, de minden nap hoz valami teljesen újat az életembe. Persze vissza gondoltam, mennyi minden ment tönkre mostanság, kíváncsi voltam rajon megéri-e.

Hát igen. Végül otthagytam a munkám, miután minden héten veszekednem kellett azért, hogy megkapjam a fizetési csekkem. Nem ér annyit ez az egész hajcihő. Egyelőre maradok, és a gyakorlóteremben oktatok. Nem tudom, meddig leszek a szifival, de annyi mindent kell még tanulnom.

1999. SZEPTEMBER 9.

Tegnap éjjel derékféltékeny úszva ébredtem, azt hittem, rémálmom volt. Tűz, lobogó lángok, sikoltozás, halandok emberke szerepeltek benne. Beteggé tett. Még sosem hatott rám ennyire álom. Nem, ha mondom, még akkor sem voltak ilyen élénk álmaim, amikor mexikói kaját ettem lefekvés előtt. Képtelen voltam másra gondolni – úgy tűnik, ez a látomás befészkelte magát az agyamba és nem akaródzik kimászni onnan. A sikolyok áradata mintha egy fillémászó dallam disszonáns paródiája lenne. Mindennek a tetejébe, tisztán semmi sem emlékszem. Csak egy érzés motoszkál bennem, hogy valamit elvesztettem. Valami fontosat.

1999. SZEPTEMBER 10.

Valami NAGYON nincs rendjén. Ma buszra kellett szállnom. Nincs ebben semmi szokatlan, meg amúgy is utálom a kocsikat, ám elfelejtettem pénzt váltani. A zsemben kostonyos apró után kutattam, hátha maradt benne valamennyi

véletlenül – sosem lehet tudni, nem igaz? Némi ússzajáró a tegnapi elődpénzről. Keresgélés közben egyszer csak hirtelen úgy éreztem, mintha valaki hasbaütött volna. Oly erővel tört rám a rosszullét, hogy alig álltam meg a lábamon. A sofőr furcsán nézett rám, aztán letessékelt. Meg sem kérdezte, hogy beteg vagyok-e vagy bármi, egyszerűen rámerdített, hogy szálljak le! Egész úton hazafelé mindenki kuncogva bámult, mintha valami utcalakó, bűnöző vagy valami alacsonyabbrendű és nemkívánatos létforma volnék. Mi folyik itt? A szifu azt mondta, hatalmában áll változtatni a dolgokon, de mindenek ára van. Ha az ember egy kung fu hős, az mindjárt azt jelenti, hogy az élete kész tébolyda?

1999. SZEPTEMBER 12.

A szifu eltiúnt.

Senki sem látta azóta, mióta volt az a rémálomom. Mindenhol kerestem, de úgy tiúnt, mintha a föld nyelte volna el. Semmi irat, semmi feljegyzés, semmi az ég világoson nem maradt utána. Még a kuanbéli edzőtársaimból is, akik tudják, hogy valami nincs rendben, fogóval kell kihúzni, hogy egyáltalán látták őt valaha – egyikük sem tudta pontosan felidézni az arcát, homályos emlékképek voltak csupán. Azt hiszem, valami nagy dolog történhetett, de az eddigiek alapján alig kapisgállok valamit. Többet kell megtudnom róla, de fogalmam sincs, merre induljak. A szifu nélkül már abban sem voltam biztos, mi lesz holnap.

1999. SZEPTEMBER 20.

Folytattam a tanítást a kuanban, de mindvégig ott motoszkált bennem az érzés, hogy a szifu nem fog ússzatérni. Először is, felismertem, hogy ezeket a sejtéseket és megérzéseket lehet irányítani. Mint ahogy a szifu is mondta. Mindenki ben ott rejlik az erő; csak meg kell tanulnod ráérezni és irányítani azt. Amikor végigfutom gondolatlan a forma során következő mozdulatait, érzem, hogy ez az erő felgyülemlik bennem. Érzem, hogy ott zúrog mélyen a bensőmben, amikor meditálással lazítok a nap végén. Másrészről az életem még mindig nem jött helyre, és úgy tiúnik, egyre több dolog csúszik ki a kezeim közül. A fókuszom már nem is kéri a lakért. Meg sem ismer. Van egy szokám, de senki sem ves észre mint lakót. Sosem voltam valami társasági típus, most is csak akkor vettem észre, amikor komolyan szóba hoztam a dolgot. Megszüntettem a számlámat is. Hász perc után a bankpénztáros végre megtalálta a számlámat (valaki tévedésből inakúra állította a nyilvántartásban), így levehettem róla a pénzt. Kiderült, hogy az IRS megvizsgálta az összeget. Nem tettem semmi törvénytelent, szóval ki tudja, mi a fenével volt gond...

Másnap kaptam egy cetlit egy idegentől. Bejött az edzőterembe, nem szólt semmit, csak belecsúsztatott egy összehajtogatott papírt a tornaszákomba. Nem volt rajta semmi, csak egy cím meg egy időpont. Amikor felkerestem a klubot a megadott címen, nem volt ott, de valaki más igen, aki ismerte őt. Egy egész csapat. Úgy tiúnt, vannak még jó páran hozzám hasonlók. De egyikük sem tudta, mi történik velük. Úgy látszik a szabályok valamiképp megváltoztak, és senki sem vette a fáradságot, hogy széljon a játékosoknak. Most mind vakon repülünk.

1999. OKTÓBER 10.

Ez lesz az utolsó feljegyzésem ebbe a könyvbe. Tudom, hogy ez csak nekem jelent valamit, de azt hiszem, ráhagyom ezt néhány baráttra. Ha ezt olvasod, vagy azt hiszed, totál begolyóztam, vagy tudod, miről beszélek. Csak hogy tudd, most már rájöttem, hogy valami szörnyű történt. Rengetegen eltiúntek a régi hit szerint oktatók közül. Akik maradtak, hogy megőriják ezt a világot, azok a hozzám hasonlók: felül képzett, de eleget tudó emberek, hogy beleüssék az orrukát minden bajba. A világ tágasabb hely, mint azt az edzőteremben tanultuk. Talán mindig is éreztem. Most már tehetek is valamit érte. A magától értetődőnek tartott szabályok nincsenek köbe vésve, de néhányak szerint bár úgy lenne.

Mégis, úgy érzem, mindenkinek meg van a joga az olyan képességekhez, mint amit a szifú meglátott bennem, és továbbra is edzenem kell másokat és kátozítani őket, hogy felfedezzék magukban ezt az erőt. Egyikünk sem ismeri a teljes igazságot, de úgy tűnik, mindannyian tudjuk azt, hogy amit látunk és teszünk, mindenki más szerint lehetetlen. Ha mi képesek vagyunk rá, kell lennie másoknak is, akik ugyanúgy képesek rá. Néhány barátom említette, hogy üldözik és nyomoznak utána, mintha lenne valamilyen összeesküvés, ami tud rólunk, és meg akar minket állítani. A kormány? Az egyház? Vagy valami egészen más? Nem lehetünk biztosak benne. Minden, amit tudunk, hogy a levett dolgok rosszak. A változás már eljött és hamarosan újabb közeleg.

Ki fogom deríteni, mi folyik itt. Kívánsok magamnak – magunknak – szerencsét.

Dominic LeTarry